

Свѣдѣи го, и сѣи тебѣ си вѣчь да го зѣмниши,
И на Мѳрейскѣ-тѣ горѣ сѣи него заедно да ндиши.
Изъ шѣ ти покажи на горѣ-тѣ тамъ да ндиши,
Да обиколнѣиши на върха ѣ тамъ да възлѣзиши.
Въ плачь са не забавай ты да не разсѣрднѣиши Бога,
Какъ какъ въ три дни скоро ты да свѣршиши тѣзи
жертвѣж.

Да заколиши Ісаака вѣче Богъ ти нзволава,
Трѣгвай, и сѣи страхъ и трѣпетъ хнѣ недѣйса ты
замѣйва.

Да распрѣснѣиши облака на тѣмнѣ-тѣ и тѣмотѣ,
И шѣ да тѣ огрѣи Нѣбина свѣтла свѣтланна.

АВРААМЪ СѦ РАЗГОВАРѦ СѦМЪ СѦ ВЪ
СЕБѢ СѦ.

О ле страхъ и трѣпетъ доди въ мене попрѣмногѣ,
Спѣж ли, бѣдинъ ли сѣмь, или що ми' мѣчно многѣ?
О ты Ангѣле! Защо ми е отъ Бога той ферманъ,
О Царю Царѣмъ! Защо ми е Твой тозъ товаръ.
Въ старинѣ-тѣ ми що ми е тѣи порѣчанѣ?
На снагѣ-тѣ ми таквоз' мое трѣперанѣ?
Яхъ, сѣ какво ли люто сѣрдѣе, и сѣ какѣж ли лютѣ рѣжѣ,
Да закола сѣ ножъ любѣзнаго ми сына Ісаака;
Като волъ крака-та и рѣще-тѣ мѣ да свѣржѣ,
Като агнѣце заклано въ огнѣ да го фѣрла!
Господи! Да немѣж въ насѣ такѣзѣи кѣета молба?
Щото и на двѣма си испѣлнѣлѣ жална молба.

Защото